

РЕШЕНИЕ

№ 15645

гр. София, 28.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1093** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Б. Д., с ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1228-001200/27.12.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР [населено място], с която за извършени от жалбоподателката нарушения на ЗДвП, на основание чл. 172, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

С жалбата се оспорва посочения административен акт като незаконосъобразен с молба за отмяната му. Твърди се, че не е посочена заповедта, от която издателят на акта, черпи компетентност за издаването му. В тази връзка жалбоподателят сочи, че не са спазени изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. На следващо място, релевира липса на елементи от фактическата обстановка в мотивите на заповедта като вида на техническото средство, с което е установено нарушението, и правна квалификация на последното. Последното нарушавало правото на защита на жалбоподателката, тъй като била възпрепятствана да разбере за какво нарушение е санкционирана. Оспорва се спазването на процедурата по чл. 6, ал. 1-10 и по чл. 9, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или

употребата на наркотични вещества или техни аналози. Представя подробни писмени бележки, в които се поддържат релевираните възражения срещу заповедта за прилагане на ПАМ и се развиват допълнително изложени такива относно процедурата за използване на техническото средство за установяване на концентрацията на алкохол в издишания въздух. Претендира разноски по делото по представен списък.

В открити съдебни заседания по делото жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Ч.. Поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

Ответникът – мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР [населено място], не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура не се представлява по делото и не дава становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1228-001200/27.12.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР [населено място], за извършени от жалбоподателката нарушения на ЗДвП, на основание чл. 172, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА с бл. № 1104528 от 27.12.2023 г., че на 27.12.2023 г. в [населено място] М. Б. Д., като водач на „А. Ку 5“ с рег. [рег.номер на МПС] , е управлявала посочения лек автомобил след употреба на алкохол, установено с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063, проба № 01975, с отчетен резултат 2,01 промила алкохол в издишания въздух. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 141884 и връчени 7 броя холограмни стикери, отговарящи на талона /л. 21 от делото/.

В цитирания АУАН като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

По делото е представена докладна записка /л. 23/, изготвена във връзка с установеното нарушение.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и следните писмени доказателства: разпечатка от Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063; доказателства за техническа годност на техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063, справка за водач М. Д., разпечатка от АИС КАТ за регистрация на МПС рег. [рег.номер на МПС] , доказателства за компетентност на издателя на акта.

Видно от представена разпечатка от АИС на КАТ, представляваща данни за регистрация на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.“, модел „Ку 5“, собственик на същото е М. Б. Д., с ЕГН [ЕГН].

Съгласно представен протокол от преминала последваща проверка рег. № 3286р-61794, екз. № 3 от 05.12.2023 г., издаден от лаборатория за проверка на СИ, Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063 е преминал периодична проверка за изправност на 20.11.2023 г., с валидност от 6 месеца.

По делото е разпитан свидетелят К. К. К. по доказателствено искане на жалбоподателя, който твърди, че е очевидец при извършване на проверката с

техническото средство. Споделя, че вечерта на 27.12.2023 г. с М. Д. били заедно с тяхна обща позната и нейното дете. По време на вечерята Д. не употребила алкохол, въпреки че предварително закупили бутилка уиски от магазин „А.“. След като К. получил обрив, Д. тръгнала с него към спешното отделение на болница в града, при което след 100 м. били спрени от контролните органи и била извършена проверката с техническо средство, за която свидетелят твърди, че била повторена повече от 10 пъти.

Съдът не кредитира така изложените свидетелски показания на свидетеля К. по причина, че са в противоречие с представения доказателствен материал, а именно - разпечатка от извършените проби с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063 (л. 97), видно от която между 00:00 ч. и 00:15 ч. на 27.12.2023 г. има регистрирана само една проба с отчетен резултат от 2,01 промила алкохол в издишания въздух, колкото е посочено и в останалите доказателства по случая – докладна записка на мл. автоконтрольор, акт за установяване на административно нарушение, заповед за прилагане на ПАМ № 23-1228-001200/27.12.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1228-001200/27.12.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР [населено място], с която за извършени от жалбоподателката нарушения на ЗДвП, на основание чл. 172, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г., министърът на вътрешните работи на основание чл. 165, чл. 186, ал. 1 и чл. 189, ал. 1, ал. 5 и ал. 12 от ЗДвП, както и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“ на територията на Република България от полицейски органи от отдел „Пътна полиция“ при ГДНП за дейностите по чл. 165 от ЗДвП, а именно – контрол (по т. 1 от ал. 1 от с.з.) и превантивна дейност (по т. 7 от ал. 1 от с.з.).

Във връзка горната заповед по делото е представена и Заповед № 349з-54 от 07.01.2022 г., с която на основание чл. 43, ал. 4, вр. с ал. 3, т. 1 от ЗМВР и чл. 165 и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, директорът на ОДМВР [населено място] е оправомощил лицата,

компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4 и т. 5 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при ОДМВР [населено място] на следните длъжности – „полицейски инспектор“, „мл. автоконтрольор II-I степен“, „командир на отделение“, с компетентност на територията на цялата Областна дирекция на МВР – С. 3..

Видно от гореизложеното, издателят на оспорвания административен акт, като заемащ длъжността „мл. автоконтрольор“ в ОДМВР [населено място], е компетентен да издава заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, включително процесната по т. 1, б. „б“ от с.з.

Заповедта за прилагане на ПАМ, която се оспорва в настоящото производство, е издадена в предвидената от закона форма, като е спазена разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, включително посочване на извършеното от М. Д. нарушение, конкретизирано чрез словесно описание, както и посочване на Заповед № 349з-54 от 07.01.2022 г. на директора на ОДМВР [населено място], от която издателят на акта черпи компетентността си. Поради последното съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя в тази насока.

На основание чл. 172, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

При тази законова регламентация необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС при наличие на алкохол в кръвта над разрешения размер на концентрация, установено по надлежния начин, посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки, предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Безспорно установено е въз основа на представените по делото доказателства - разпечатка от извършените проби с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBB-0063 (л. 97), видно от която между 00:00 ч. и 00:15 ч. на 27.12.2023 г. има регистрирана

само една проба с отчетен резултат от 2,01 промила алкохол в издишания въздух, точно колкото е посочено и в останалите доказателства по случая – докладна записка на мл. автоконтрольор и акт за установяване на административно нарушение, че на процесната дата (27.12.2023 г.) жалбоподателката Д. е управлявала посочения в заповедта лек автомобил с концентрация на алкохол в издишания въздух в размер на 2,01 промила. Следва да се отбележи, че въпреки издадения талон за извършване на медицинско изследване, върху който има отбелязване „дадена кръвна проба“, протокол от изследването с отразен в него резултат не е представен по делото. Поради последното и на основание чл. 171, ал. 1, б. „б“, края на разпоредбата, съгласно която „при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи“, следва да се приеме показанието на използваното при проверката техническо средство. Във връзка с последното следва да се посочи и че същото е преминало периодична проверка и отговаря на одобрен тип техническо средство за установяване на концентрацията на алкохол в издишания въздух предвид нормата на чл. 830, ал. 1 от Наредба за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, съгласно която одобряването на типа подлежи на отмяна, когато въз основа на резултатите от извършени първоначални и последващи проверки на средствата за измерване и метрологичен надзор са налице основанията по чл. 36, ал. 1 ЗИ. Следователно, фактът на управление на МПС от М. Д. след употреба на алкохол не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство и е установена материалноправната предпоставка за издаване на оспорваната заповед за прилагане на ПАМ.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително. Непредставянето на ЗППАМ в оригинал, каквото възражение е направено от страна на жалбоподателя, не е основание да се приеме, че представеното копие е неистински документ. ЗППАМ е представен от страната със заверка "вярно с оригинала", което по арг. чл. 183, ал. 1 ГПК е достатъчно за неговата годност и не е основание за прилагане на последиците предвидени в чл. 183, ал.1, изр. последно от ГПК.

На следващо място, не са нарушени процесуалните правила за издаване на заповедта. Спазен е разписаният ред в чл. 8 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.), като не са установени нарушения при използване на техническото средство и отразяване на резултата от изследването, за което е приложена и разпечатка от отчетените от същото стойности. Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на

МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и доколкото не е направено искане за присъждането на разноски от страна на ответника, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. Д., с ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1228-001200/27.12.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР [населено място], с която за извършени от жалбоподателката нарушения на ЗДвП, на основание чл. 172, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: